

megálltam a hatalmas ajtó előtt. Pont úgy, mint régen, amikor az ajtó sokkal hatalmasabbnak látszott. És sokkal sötétebbnek. Lassan a kilincsre helyeztem a kezemet.

– Mit csinálsz?

Anyám rémült arccal állt mellettem. Már nem volt a régi. Lihegett a futástól, és hallani lehetett, milyen gyorsan ver a szíve. Biztosan ráijesztettem.

– Be kell mennem oda.

– Azt hittem, még kell egy kis idő...

– Anyu... Muszáj. Légy szíves, engedd el a kezem!

Anyám félt, rettegett. Nem értette, mit akarok. De nemhogy ő nem értette – még én magam sem.

Benyitottam.

A szobában égett a lámpa, bevilágította a tágas szobát. Rend volt és tisztaság.

– Mikor raktál itt rendet? – kérdeztem halkán, mert még mindig nem hittem el, hogy ez ugyanaz a szoba, amelyik az emlékezetemben él.

– Utoljára öt éve. De akkor is csak az üvegeket hordtam ki.

Percekig bámultunk, kapkodtuk a fejünket, meg-simítottunk minden bútort, por egyikén sem volt. Katonás rend a könyvek között, a vitrinben és a hatalmas íróasztalon. Anyámmal többször egymásra néztünk, de egyikünk sem fogta fel igazán, amit lát. Közelebb léptem az íróasztalhoz, végigsimítottam a sötétbarna tölgyfán. Igazi antik darab. És akkor megláttam az asztal közepén egy nagy, fehér színű borítékot. Amikor felemeltem, éreztem, milyen súlyos. Megfordítottam. A boríték hátulján egyetlen mondat állt.

Az összes pénz, amit alkoholra költöttem.

Lerogytam a székbe. Remegő kézzel bontottam ki a borítékot. Azt hiszem, a szám még jobban tátva maradt, mint amikor beléptem ide. Soha életemben nem láttam annyi pénzt együtt. Szólni akartam anyámnak, de már ott állt mögöttem. Amikor ránéztem, könnyes volt a szeme, és tiszta szívéből mosolygott.

Apám, gondoltam, már tudom, anyám miért nem hagyott magadra annyi éven át.

Látta benned azt, amit senki más: a megbánást.

LESKÓ ABIGÉL

Úton

Le a sarok:

*Földet érni: az alázat aggodalma.
Megérinteni a talajt: remény.
Engedni magam lépni: bizalom.
Vonóvá válnak a porcaim,
Zenélve vallanak szalagjaim.*

Végiggördül a talpon:

*Ráfektetni a stabilitást egy síkra: a csalódás izgalma.
Ráhelyezni a testsúlyt: elfogadás.
Gördülés közben megállni: türelem.
Szívem dobog a csontjaimban,
Válaszokért kalapál: gyullad/ás.*

Elrugaszkodik:

*Lábujjhegyekkel markolni az elengedést: a fájdalom csodája.
Könnyedséggel emelni a nehézséget: megváltás.
Hinni a következő érkezésben: hála.
Bokám lifeg tartóizom nélkül,
Libikókán futkos a fájdalom.*

Tanítom magam lenyomatot hagyni:

Le a sarok, végiggördül a talpon, elrugaszkodik.